

være villig til at gaa ind i en Forhandling om disse Spørgsmaal, hvis der fra anden Side er Villighed til en saglig Forhandling om Forslagets Gennemførelse.

Endvidere er der rettet Bebrejdelser mod Forslagets § 5, 2det Stykke, som gaar ud paa, at naar særlige Grunde taler derfor, kan Skoven eller Dele af den afspærres for Almenheden efter Forhandling mellem Ejeren og Fredningsnævnet. Man mener imidlertid, at dette er for lidt, det er i det hele urimeligt, at Folk skal have Adgang til at færdes i saadanne Skovpartier, som ligger i Nærheden af private Bygninger. Men vi har jo netop indsat 2det Stykke i § 5, for at saadanne Partier af Skove kan undtages. Mener man, at den Bestemmelse ikke er vidtgaaende nok, at Ejeren skal have større Beføjelse til at være medbestemmende, er jeg villig til Forhandling, for ogsaa jeg mener, at man ikke skal gaa berettigede Interesser for nær. Det kan ikke være Meningen, at Folk skal have Lov til at færdes i alt for stor Nærhed af private Bygninger, og derfor er 2det Stykke taget med. Men kunde man faa en anden Udformning, som ikke skader det almindelige Formaal alt for meget, skal jeg være villig til Forhandling om det Punkt.

Det ærede Medlem Hr. Holstein sagde jo, at i Virkeligheden var Forslaget til Skovpolitiloven overflødigt, og at navnlig §§ 6, 7 og 8 var overflødige. Det har det ærede Medlem naturligvis ikke Ret i. Hvis man i det hele taget vil gaa til at aabne Skovene for Offentligheden, er det nødvendigt at faa en Definition af, hvad man forstaar ved Fredskov, og Bestemmelser om, hvad det er for Skove, der skal aabnes Adgang til, og naar man giver Almenheden Adgang til disse Skove, maa man ogsaa have Bestemmelser angaaende Færdigheden der, de Rettigheder og Beføjelser, som Ejeren har, og de Rettigheder, de, der færdes i Skovene, har. Hvis Bestemmelserne i §§ 1 og 2 vedtages, vil det være en Fordel for Skovejerne i Fremtiden at have de Bestemmelser, som er foreslaaet i §§ 6, 7 og 8. Men, som sagt, jeg er villig til at forhandle om Enkeltighederne med det Udvalg, som jeg forstaar bliver nedsat om Forslaget, fordi det ikke for mig er absolut afgørende, om Forslaget bliver vedtaget i den her foreliggende Skikkelse. Det, der for mig er det vigtigste, er, at vi faar en forsvarlig Ordning af disse Forhold, hvilket er nødvendigt, hvis Lovforslaget om Naturfredning bliver gennemført.

Det ærede Medlem Hr. Holsteins lange Tale havde egentlig kun eet Formaal, og det var at forsvare Godsejerne, de faa Godsejere, der nu gennem Aarhundreder har lagt Beslag paa saa stor en Del af den danske Jord. Det er jo ikke den økonomiske Forret, som de har haft gennem de mange Aar, man her ønsker at indskrænke, man ønsker kun, at de i Fremtiden skal give den almindelige Befolkning Adgang til at nyde Naturen og til at færdes paa de store Skovarealer, der findes her i Landet. Man vil jo ikke give dem Del i den Jord, som disse Godsejere har lagt Beslag paa i saa mange Aar, og som saa mange Tusinder gerne vilde have Lov til at drive og dyrke. Det er slet ikke det, man vil blande sig i. Men det, det ærede Medlem Hr. Holstein vil, er ikke alene at bibeholde denne økonomiske Forret, men ogsaa, at Godsejerne alene skal bestemme, hvem der skal have Lov til at se paa de Naturskønheder, der findes paa disse store Arealer.

Jeg kunde have Lyst til at stille et Spørgsmaal til det ærede Medlem, og det er: Hvor er det ærede Medlems Kærlighed til Bybefolkningen i dette Forhold? Det ærede Medlem gør sig ellers gerne til af at nære stor Kærlighed til Bybefolkningen, og ikke mindst Byarbejderne har det ærede Medlem ogsaa tidligere her i Tinget talt for og sagt, at han havde en særlig Kærlighed til dem og gerne vilde gøre det saa godt som muligt for dem. Men her, hvor der blot er Tale om, at de store Godsejere i Danmark skal give Bybefolkningen Adgang til at færdes i deres Skove uden at faa nogen som helst økonomisk Fordel af det, er Kærligheden til Byarbejderne og til Bybefolkningen i det hele taget forsvundet. Hvad hjælper det, at f. Eks. Arbejderne i Horsens faar aabnet Adgang til enkelte af det ærede Medlems Skove paa Sjælland. Det hjælper dem jo ikke meget, naar de om Søndagen har fri, at der staar en Skov aaben for dem paa Sjælland. Det, der er det afgørende, er, at de har Lov til at færdes i de Skove, der ligger i Nærheden af den By, hvor de bor, hvor de har saa lidt af Naturen og den friske Luft at glæde sig over, og hvor de er i saa høj Grad interesserede i at faa Lov til i deres Fritid at nyde den Natur, som de til daglig har saa ringe Adgang til. Hvad nytter det dem, at en Godsejer paa Sjælland eller Fyn har aabnet sin Skov for Egnens Befolkning? Intet, naar de ikke i deres egen Egn har Adgang til Naturen. Jeg forstaar jo paa det ærede Med-